

Margit Auer

ŠKOLA MAGICKÝCH ZVIERAT

S ilustráciami od Niny Dulleck

VERBARIUM

Dobrodružstvo sa môže začať!

Škola Na studenom vršku

Úplne obyčajná škola s riaditeľom, školníkom a veľkou školskou záhradou. Úplne obyčajná? Takmer. Ukrýva totiž jedno tajomstvo...

Slečna Cornfieldová

Učiteľka v škole Na studenom vršku. Niekedy je trochu prísna, ale ináč to so svojimi žiakmi myslí dobre. A celkom presne vie, ktorý z nich potrebuje pomoc...

Pán Mortimer Morrison

Majiteľ Magického zookupectva. Žijú v ňom magické hovoriace zvieratá. Každé z nich čaká na človeka, ktorý sa k nemu bude dokonale hodiť...

Autobus pána Morrisona

Cestuje v ňom po celom svete a hľadá magické zvieratá.

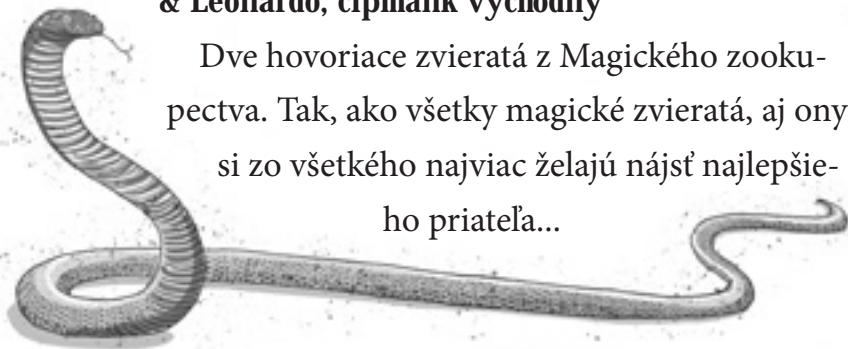

Pinky

Táto drzá straka je magické zviera pána Morrisona. Jej vtáčia hlavička prekypuje bláznivými nápadmi a šibalstvami...

Ashanti, mamba čierna & Leonardo, čipmank východný

Dve hovoriace zvieratá z Magického zooku-
pectva. Tak, ako všetky magické zvieratá, aj ony
si zo všetkého najviac želajú nájsť najlepšie-
ho priateľa...

Trieda slečny Cornfieldovej

Úplne obyčajná školská trieda, do ktorej chodí
24 žiakov. Kto z nich súrne potrebuje magické zviera?

Žeby
ctížiadostivá
Ida?

Namyslený
Marko?

Zasnívaný Beny?

Vzdorovitá
Helena?

Hanblivá Anna?

Alebo
nemotorný Edo?

Telegram podaný na pošte
v Port Lockroy, Antarktída

Od: Mortimer Morrison

Pre: Mary Cornfieldová

Milá sestrička! +++ čo nové doma?
+++ Už vieš, na akej škole budeš
učiť? +++ Som práve v Antarktíde,
cestujem za magickými zvieratami.
+++ Pokazil sa mi motor, ale všetko
už zase beží hladko. +++ Do skorého
videnia, Mortimer.

Po ľadovej pláni hrmtal autobus. Zrazu sa ozval obrovský rachot a autobus zastal. Vystúpil z neho zababušený muž.

Porozhliadol sa okolo seba. Z nehybnej vodnej hladiny vyrastali ľadové hory a týčili sa až k modrému nebu. Jemné biele oblúčky zasnežených kopcov sa ligotali na slnku. Vládlo úplné ticho.

Vtom sa odniekiaľ ozvalo tiché chrapčanie a zvuky, ktoré vzdialene pripomínali údery na bubon. Muž sa usmial. Napravil si kožušinovú čiapku a začal sa brodiť snehom.

Po polhodine narazil na kolóniu tučniakov.

Pokochal sa záplavou čiernych hláv, potom si čupol a začal ticho rozprávať: „To som ja, Mortimer Morrison,“ zamrmlal. „Majiteľ Magického zookeupectva. Magické zvieratá sú u mňa v tých najlepších rukách. Kto chce, môže sa ku mne pripojiť.“

Čakal. Ani jedno zviera si ho zatiaľ nevšimlo. „Magické zvieratá sú jedinečné,“ hovoril ďalej. „Kto v sebe cíti túto jedinečnosť, nech pristúpi bližšie.“

Mortimer Morrison čakal.

A vtom sa mu zazdalo, že kolóniou trhlo. Skutočne! Jeden tučniak sa otočil. Pretisol sa pomedzi ostatné zvieratá a zastal pred mužom v kožušinovej čiapke. Pozorne na seba hľadeli.

„Rozumel si mojim slovám?“ spýtal sa Mortimer Morrison zvedavo.

Tučniak prikývol a zaklepotal zobákom.

„Krrrch,“ vyšlo z neho.

„Skús to ešte raz,“ povzbudzoval ho Mortimer Morrison.

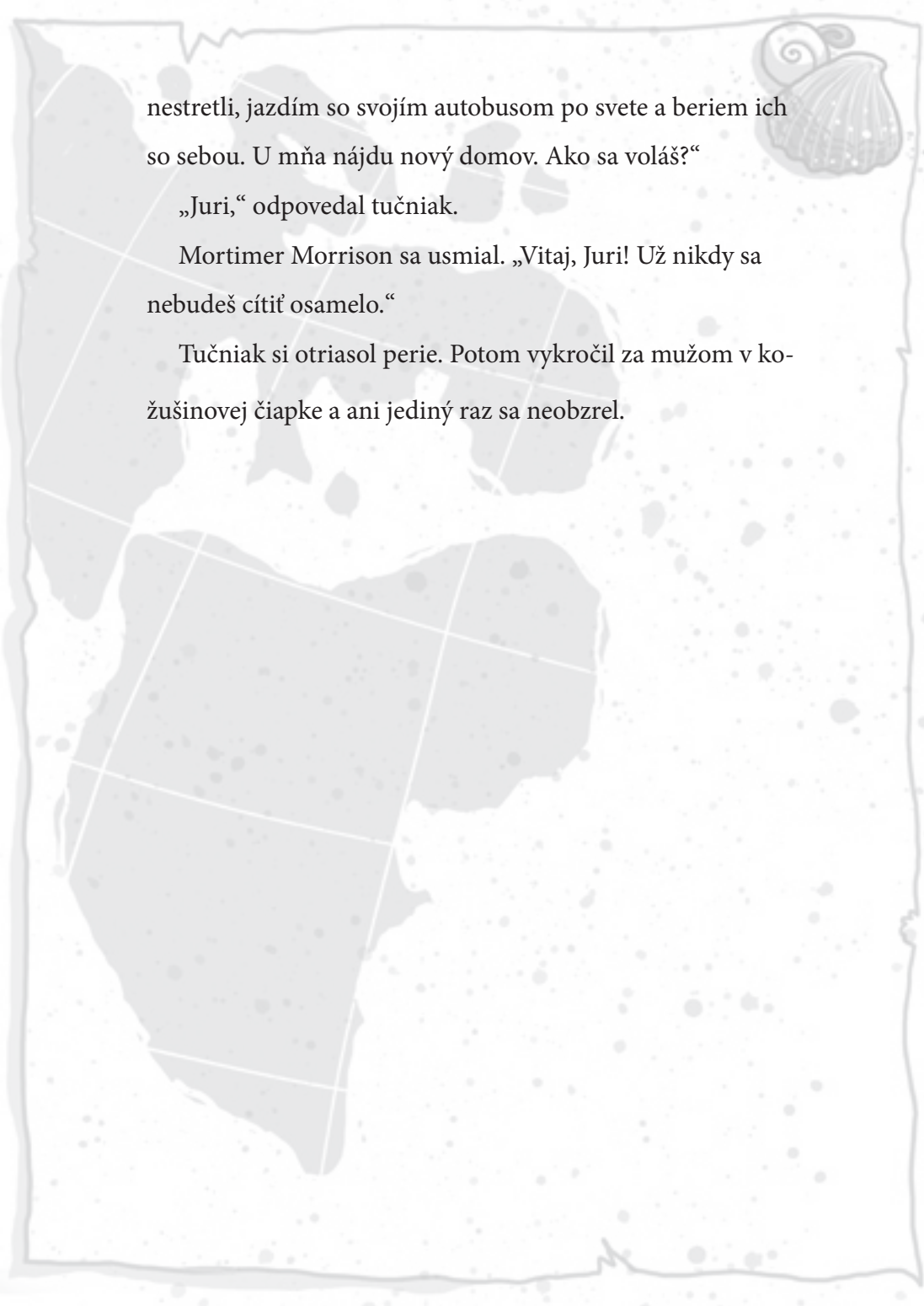
„Krrcheech,“ zachrapčal tučniak a zhlboka sa nadýchol.

„Vôbec som netušil, že existuje ešte niekto, kto hovorí mojím jazykom,“ povedal váhavo. Zdvihol pravé krídlo a ukázal na kolóniu, kde stáli tučniaky tesne jeden vedľa druhého. „Cítil som sa veľmi osamelý.“ Po čiernom tučniackom líci sa skotúlala slza.

„Tak tomu je už koniec,“ nežne mu vysvetlil Mortimer Morrison. „Ak pôjdeš so mnou, určite si nájdeš priateľov.“

„Existuje viac bytostí, ktoré hovoria mojím jazykom?“ opýtal sa vzrušene tučniak.

„Ó, áno,“ prikývol muž. „Všetky magické zvieratá si navzájom rozumejú. A keďže by sa za normálnych okolností nikdy

nestretli, jazdím so svojím autobusom po svete a beriem ich so sebou. U mňa nájdú nový domov. Ako sa voláš?“

„Juri,“ odpovedal tučniak.

Mortimer Morrison sa usmial. „Vitaj, Juri! Už nikdy sa nebudeš cítiť osamelo.“

Tučniak si otriasol perie. Potom vykročil za mužom v kožušinovej čiapke a ani jediný raz sa neobzrel.

1. Kapitola

Sťahovacie auto

„Aaaaaaaach! Au! Dokelu!“

Beny sa plnou parou rútil po Škovránčej ulici a pristál rovno v ružovom záhone. Bol posledný deň letných prázdnin. Benymu sa konečne podarilo odlepiť od rádia. Každé popoludnie totiž vysielali jeho obľúbenú reláciu „Tretí rozmer“. Ale dnes nie. Dnes konečne vytiahol z pivnice skejtbord, ktorý mu daroval na

Veľkú noc strýko Oliver. Na baby to robí fakt ohromný dojem, povedal mu.

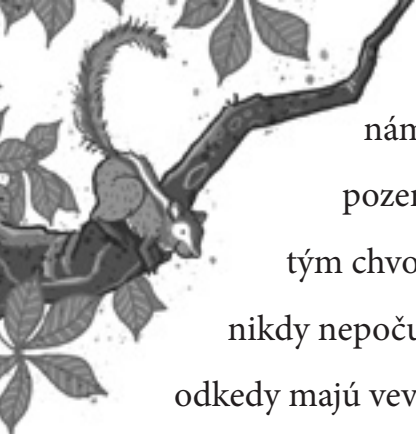
Keď Benjamín Schubert vyliezol z ružového záhona, povzdychol si. Veľký dojem teraz celkom iste nespravil. Odkrивkal na kraj cesty a vysúkal si džínsy. Právě koleno mal oškreté, ale nekrvácalo. Našťastie. V tom momente zbadal sťahovacie auto. Stálo pod gašťanom na Jánskom námestí, peknom námestíčku na konci Škovránčej ulice. Obytné domy sa tu striedali s obchodmi: boli tu pekáreň, obchod s bicyklami a „Kadernícky salón Elfrída“. Začiatkom mesiaca dostalo kaderníctvo nových majiteľov. A tí sa očividne práve sťahujú do bytu na prvom poschodí, ktorý je priamo nad ním.

Beny si zmyslel, že si auto obzrie dôkladnejšie. Neisto sa postavil na skejtbord a opatrne sa k nemu priblížil.

Dvere auta boli dokorán. Beny uvidel stojacu lampu, množstvo políc, skriňu a nespočetne veľa kartónových škatúl. Sťahováci nosili do domu kuchynský nábytok, zrolované koberce a obrazy zabalené v priesvitnej fólii. Benymu sa pod nohami mihla pásikavá veverička, prebehla cez námestie a zmizla v korune gaššana. Zabrzdil. Hopla! Skejtbord sa osamostatnil a zišiel na cestu. Rútil sa k nemu cyklista v čiernej helme. Zahrešil a pokúsil sa mu vyhnúť. Keby sa neozval ostrý hvizd, bol by pritom vrazil do sťahovákov, ktorí práve v tej chvíli vliekli cez námestie veľké zrkadlo. Cyklista zdvihol hlavu a v poslednej chvíli strhol riadidlá doľava.

„Nabudúce si dávaj na svoje haraburdy pozor!“ zakričal Benymu nazlostene a odfrčal.

Ale Beny si ho vôbec nevšimol. Ten hvizd patril jednoznačne veveričke, ktorá sa pred chvíľou mihla

námestím. Teraz sedela na vetve gaštana, pozerala dolu na Benyho a mávala huňatým chvostom hore-dolu. Zvláštne. Beny ešte nikdy nepočul hvízdať veveričku. A okrem toho, odkedy majú veveričky pásiky?

Sťahovací práve vliekli do domu komodu, ktorá bola posiatá pestrými nálepkami. Beny sa znovu postavil na skejtbord a ešte trochu sa priblížil. Au, to koleno stále bolí. Na plošine nákladného auta stál písací stôl s fialovými zásuvkami. Fialovými? A keď jednému z mužov vypadol z rúk filmový plagát s nápisom „Noc upírov“, Benymu bolo jasné: do toho bytu sa sťahuje dievča. Pokrčil plecami a ľahostajne sa pobral domov. Nejaký priateľ by sa mu aj zišiel. Ale dievča? Ďakujem, neprosím.

Beny sa pomaly vracal Škovránčou ulicou. Naraz začul syčanie. Ozývalo sa priamo z hustého krovia. Akoby niekto vypúšťal vzduch z nafukovačky. Čo to môže byť? Beny zostúpil zo skejtbordu a po špičkách sa prikradol bližšie. Keď bolo treba byť nenápadný, vykľul sa z Benyho hotový profesionál. Pred húštinou si čupol. Zahľadel sa do tmavej jaskyne z lístia a konárov a strhol sa: pred ním ležal had. Naozajstný, živý had s olivovozelenými šupinami. Rozbúchalo sa mu srdce.

Had mal ostrážité tmavohnedé oči. Otvoril ústa a vymrštil jazyk. Ústna dutina bola modročierna.

Beny sa tak roztriasol, že sa ledva dovliekol nazad na cestu.

Keď sa konečne dostal k skejtbordu, neváhal ani sekundu. Poriadne sa odrazil a zrýchlovať prestal až pred domom.

Ida Kronenbergová sedela v novej detskej izbe na parapete a hompálala nohami. Jedna noha vnútri, druhá vonku. Takto sedávala najradšej. Mala už toho sťahovania plné zuby. Najprv musela všetko pobaliť. A teraz aby zase všetko vybaľovala. Ale chvíľu to môže počkať.

Bolo popoludnie. Zametač ulíc dole na Jánskom námestí práve odstavil oranžovú kářičku. Žeby sa dal práve strihať v „Kaderníckom salóne Elfrída“? Idini rodičia, ktorí ho spoločne viedli, sa len zriedka vedeli oslobodiť od pracovných povinností.

Dokonca aj dnes, v deň sťahovania, museli siahnúť po hrebeni a nožniciach. Obchod bol dlho zatvorený a vyzeralo to tak, akoby všetci obyvatelia mestskej štvrte čakali len na deň, keď sa v „Kaderníckom salóne Elfrída“ bude znovu strihať, fénovať a farbiť.

